

Marine.
TORPEDOMAKER
nacht.
PEDOMAKER
en worden aange-
schied van 21 jaar
eveneens nog niet
dig ondersoek ge-
steld 155 M. lang
geen tekenen:
aan de venter van de
mit gehele ge-
bedreven te zijn
d. en genoemde

ER.
ER.
MAKER.
enige bedrevenheid
te vaken dan wel
5 jaren.
bedragt f 100.—
te aanzien der ver-
pedomaker bedraagt
wordt vrije voeding
doende als militair
in Matroos-torpedo-
worden bevorderd
aan welken rang
20 f 1.71 per dag
en 6 jaren dienst
en gestelde eischen
en verhoogd respec-
7½ per dag. Deze
geschieden binnen
aanneeming. Bij toe-
van goed gedrag
in worden verhoogd
in alle opzichten
ruikbaarheid, wordt
207 per dag, welke
in berit met f 005

orden de genoemde
31 en f 1.87½ met
angen, die bij vacan-
kunnen worden be-
ziogen:
1. f 2.64½ per dag
2. f 3.11 " "
3. f 4.43 " "
4. f 0.79 per dag
5. f 1.45 " "
6. f 2.02½ " "
7. dienstdienst be-
domaker, Torpedo-
maker op 45 jar-
f 360.—, f 400.—
maker op 40-jarigen
8. Koloniale en tus-
het pensioen ver-
ker, Torpedomaker-
maker met f 21.—
maker met f 12.50

ten van Gezondheid
met de nitrofening
in de geneeskundige
tement van Marine
ik aan de gesloten
sekskundige hulp en
1 is de echgenoot

enstrooming als Ma-
en zich aan 15
ten van aanneeming
WILLEMSOORD,
TERDAM, VLISS-
waar tevens ver-
te bekomen.
persoon kunnen
voorloopig genees-
Officier van Gezond-
neesheer, lid van
Kweekschool voor
kantoort van aanbe-
ROOM, WILLEMS-
DESLUIS, worden
en van genoemde 3
oet worden afgelegd.
te afleggen der proef
aan boord genoten.
te volgende stukken

gedrag, afgegeven
of de politie der
verblif hebben;
odel A;
gister;
aanderschap.
gd;
e bij de Zeemacht,
Corps Maritielen, het
Koloniale troepen

f of paspoort;
aan hunne verplicht-
oldaan hebben; dit
van hen die 5 jaren
Reserve, het Corps
te lande of bij de
ger hebben gedien-
ter Koopvaardij of
eren:
gebiljet;
vermeld onder a. 2;
aanderschap;
nummer in 's Rijks
est, noch ter Koop-
zebben gevezen:
vermeld onder a. 1;
aanderschap;
or de militie;
vermeld onder a. 2
militie te land, die
evinden:

agers:
er zoover zij niet in
os verkrijgbaar te
woonplaats.

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van
dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties
aan de ADMINISTRATIE Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen,
kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 30 Maart 1913. N°. 1836.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar
f 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar
f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnementen worden
aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Bockhandelaars, Postdirecteuren enz.
Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f —.20.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven f —.12 per regel.

Van de Voleinding.

LXXXVI.

DERDE REEKS.

XXIII.

En hij zeide: Vervloekt zij
Kanaän. Een knecht der knech-
ten zij hij zijnen broederen.
Vooris zeide hij: Gezegend zij
de HEERE, de God Sems. En
Kanaän zij hem een knecht.
God breide Japheth uit, en hij
wone in Sems tenten. En Kanaän
zij hem een knecht.
Genesis 9: 25, 26, 27.

Het groote geschiedkundig proces, dat
ten slotte op de Voleinding zal uitloopen,
is alzoo bij het elnde van den Zondvloed
nog bijna niet gevorderd. De vloek is in-
getreden, en tegenover dien vloek, die zonder
stuiting op de vernietiging van ons geslacht
zou zijn uitgelopen, is het bestaan, de
instandhouding en de voortplanting van ons
menscheijk geslacht nader verzekerd ge-
worden; maar hierbij bleef het dan ook.
Zelfs het Noachitisch verbond had geen
verdere strekking. Meer beteekenis, dit zij
toegegeven, was aan de instelling van de
Overheid te hechten, maar toch lette men
er wel op, dat ons dit alles overkomt als
middel, om 't leven der menschen te be-
schermen, en dat van hoogere ontwikkeling
of verder strekkende cultuur ook hierbij
nog niet geen woord gerept wordt. Het zou
er wel uit voortkomen, maar met name
genoemd wordt hiervan niets. Toen Noach
het nieuwe leven der menscheid na den
vloed begon, lag zelfs in het verbond dat God
hem schonk, niet anders dan de vaststelling
van zijn leven tegen elementaire gebrui-
ten, als in den vloed heel ons geslacht
met volslagen ondergang bedreigd hadden.
Slechts één punt is er dan ook, waarop
ten tekenen van vooruitgang te wijzen
viel, doch waartegen ook hier een punt
van achteruitgang overstaat. Het eerste
geslacht vóór den Zondvloed was een ge-
slacht van geweldenaars, iets wat vooral
in de Nephilieten of dussenaamde Reuzen
uitkwam.

De lichamelijke positie waarin Adam en
Eva het licht des levens zagen, was blijkaar
een veel sterker, veel gezonder, en veel
machtiger dan de onze thans is. Of wij onze
lichamelijke gesteldheid door hygiënische
maatregelen, door mijding van sterken drank
en door sport al trachten te verbeteren,
tot de positie van onze eerste voorvaders
klimmen we niet meer op. Het is niet
de weelde en overdaad die ons verslapte.
Ook in streken der aarde, waar van weelde
nog in de verte geen sprake is, en men
nog meer met natuurkinderen te doen heeft,
moogt ge een iets sterker geslacht aantref-
fen dan in uw eigen stad of dorp, maar
ongeveer blijft het toch hetzelfde. In het
algemeen kan gezegd, dat zelfs in ons eigen
land nu nog de visschersbevolking sterker van
aanleg is, dan de bevolking in onze steden.
Reeds bij den overgang van den Haag naar
Scheveingen merkt ge dit. Maar toch,
zeker grenzen overschrijdt dit verschil niet,
en waar we als menschen ook vertoeven,
en wat bedrijf ook het onze zij, in alge-
meene structuur verschillen wij niet. En dat
nu juist moet in de periode vóór den Zon-
dvloed zoo geheel anders geweest zijn. De
paradijskracht was bij het verlaten van den
hof van Eden nog met den mensch mee-
gegaan, iets wat wel het sterkst uitkomt in
zijn overvleijend veel langeren levensduur.
Nu nog valt 't gedurig op te merken, hoe
zwakbloeden een vroegen dood sterven,
terwijl taale, veerkragtige naturen niet
zelden nog tot over de honderd jaren komen,
een enkele maal zelfs de eeuwigens met
tientallen van jaren overschrijden. Raad-
pleegt men nu, met dit verschil als
meer voor oogen, het geslachtsregister
dat ons in Genesis 5: 1 v.v. bewaard
is, en vergelijkt men dit met het ge-
slachtsregister van na den Zondvloed,
dat ons in Genesis 9 wordt voorgelegd, dan
sprinkt 't zelfs bij oppervlakkige lezing in
het oog, hoe na den vloed metterdaad een
meer gewijzigde toestand is ingetreden.

Reeds aanstonds komt dit uit in den lat-
ten leeftijd waarop de aartsvaders kinderen
gewonen. Reeds van Adam lezen we,
dat Seth hem geschonken werd, toen hij
reeds een leeftijd van 130 jaar had bereikt,
en na de geboorte van Seth leefde hij toch
nog achthonderd jaar, zoodat hij eerst op
een leeftijd van 930 jaar stierf, bijna een
eeuw oud. Hiervan nu kan niet gezegd, dat
dit iets geheel exceptioneels voor Adam was,
naarlij niet geboren was uit een
vrouw, maar rechtstreeks door God ge-
schapen was, want Seth stierf eerst op een
leeftijd van 912 jaar, slechts 18 jaar minder
oud dan Adam; iets wat op leeftijden van bijna

een eeuw zoo goed als geen verschil maakt.
Wel daalt daarna de leeftijd een weinig,
maar zelfs ging reeds Jered Adam in oud-
heid van leven nog te boven. Hij toch werd
962 jaar, en gelijk nog algemeen bekend
is, bereikte Methusalem zelfs een ouderdom
van 969 jaar. Ook Noach, ook al bleef
hij iets beneden Methusalem, haalde toch
het hooge cijfer van 950 jaar, en ging alzoo
Adam nog met 20 jaar te boven. We staan
alzo voor het dubbele verschijnsel, enerzijds
dat 's menschen ouderdom veel hoger klom,
en anderzijds dat de mensch op nog veel
hooger leeftijd dan thans nog kinderen
gewon; belde omstandigheden, die wijzen
op veel hooger, veel intenser levenskracht
dan thans ons deel is. Na den Zondvloed
daarentegen slaan beiden om. Wel niet op
eens, maar toch op zoo in 't ooglopende
wijze, dat 't reeds bij Noach's kinderen
zeer aanmerkelijk verschilt. De 950 jaren
van Noach dalen bij Sem reeds op 700.
Arphaxad kreeg zijn oudsten zoon toen hij
pas 35 jaar was, en stierf op een leeftijd
van 438 jaar. Bij Peleg daalt dit nog vrij
hooge cijfer reeds op 239 jaar. Bij Nahor
gaan we nogmaals bijna een eeuw naar
beneden en komen reeds op 148 jaar.
Slechts bij Terah gaat 't weer iets naar boven,
daar hij de 205 haalde. Maar dan komen we
ook aanstonds op Abraham, en gaan we
Isaac en Jakob in den nu gewonnen mensche-
lijken leeftijd over. Een achteruitgang alzo
van achthonderd jaar in een zestental,
of naar anderer berekening, in een twintigtal
eeuwen, terwijl wij, terugkennend op de
dagen van Christus geboorte, nauwelijks
verschil met wat ons eigen lot is, kunnen
opmerken.

Tegenover dezen achteruitgang staat in-
tusschen een niet minder opmerkelijke winste.
De sedelike en godsdienstige toestand van
het Adamitisch geslacht was, na de ver-
driving uit het Paradijs, spoorslags achter-
uit gelopen. Kain's gruwelijke misdad
teekent ons in maar al te scherpe trekken den
eersten toestand van ons geslacht na den
val. En al komt daartegenover in Seth's
geslacht een vroemer aanleg aan het licht,
zoodat men den naam des Heeren begon
aan te roepen, en zelfs de naam „kinderen
Gods" aan dat geslacht niet onthouden
werd, over 't gemeen moet toch gezegd,
dat het sedelijk bederf steeds doorging.
Lamech's ruwe overmoedstaal hindert reeds,
maar vooral in de vermenging van Kain's
geslacht met dat van Seth, neemt hand over
hand het bederf toe, en is het in korten
tijd reeds zoover voortgegaan, dat er geen
redder meer aan was. „De boosheid des
menschen was niet alleen veelvuldig op de
aarde, maar het gedichtel van zijn hart
was te allen dage zoo alleelijks boos ge-
worden, dat het God berouwde den mensch
gemaakt te hebben en dat het Hem smartte
aan zijn hart". In geen roerender taal kon
de snelle achteruitgang van ons geslacht
geteekend worden. Het was een toenemen
van het algemeen bederf, waar welhaast
geenerlei stuiten meer aan was, en het
eind kon dan ook niet anders zijn dan een
ondergang van al wat leefde, gelijk dan ook
plaats greep in den vloed. Toen nu ons
menscheijk geslacht opnieuw uit één men-
schenpaar, t.w. uit Noach en zijn huisvrouw,
gegeneerd zou worden, heeft deze demoni-
sche toestand zich op die wijze en in die
mate, niet verzeuld. Het geslacht na
den vloed is beter, zook minder diep, en
daalde niet af tot het peil van goddeloos-
heid, waartoe het in Noachs dagen vóór
den vloed gekomen was. Dat blijkt uit het
Noachitisch Verbond zelf.

De toezegging in dat verbond aan
Noach en zijn nakomelingen gedaan,
dat voortaan geen vloed of andere
elementaire macht het aardrijk meer
verderven zou, had natuurlijk tot onder-
stelling, dat de goddeloosheid der menschen-
kinderen niet meer tot zulk een uiterste
komen zou. Het elnde heeft men natuurlijk
uit te zonderen. In weerwil van het Noachi-
tisch verbond zal vroeg of laat heel het
aardrijk toch ondergaan en al wat onder
menschen was opgenomen, verdorven worden.
Dien afloop sluit het verbond met Noach
niet uit. Doch dan zal 't ook het einde zijn.
Maar tot op dat elnde zal de diep verdorven
toestand die vóór den vloed bestaan heeft,
zieh niet herhalen. Anders toch ware het
Noachitisch Verbond ondenkbaar geweest.
Tweeërlei staat hier alzo tegenover elkander.
Er is enerzijds verwakking van fysieke
kracht. Van 969 gaat 's menschen leeftid
op ten hoogste één eeuw terug. Maar hier
staat anderzijds tegenover, dat de geweld-
narij, broodddronkheid en goddeloosheid,
althans in de mate van haar gruwelijheid,
in zooverre mindert, dat geen tweede verdeling
van ons geslacht, ten minste niet vóór het
elnde der wereld, noodzakelijk zal blijken.

Twee verschijnselen, die wel elk van een
eigen orde zijn. Aftakeling van leeftijd raakt
onze fysieke kracht, en de beperking van de
goddeloosheid onzen sedelijken staat; het
éene het lichaam, het andere de ziel. Maar
even nauw als lichaam en ziel in ons 't
verbonden zijn, even in het ooglopend haagt
ook de achteruitgang van fysieke kracht
met de sedelike winste saam. Groote phy-
sieke kracht, overlopend krachtsgevoel lokt
als vanzelf tot geweldenaarj uit, terwijl
omgekeerd getempereerde kracht den overmoed
en den moedwil inhieldt.

Deze twee, zeer zeker gewichtige punten,
uitgezonderd, bleef daarentegen de toestand
vóór en na den vloed geheel dezelfde. Er
is er wel zegen Gods naar ons geslacht
uitgegaan, en nog meer dan zegen ons toe-
gezegd, maar in dit alles komt toch nog niets
uit, dat aan het groote wereldproces de
wending geeft, die op de Voleinding door
Christus kan uitloopen. Wel toch is in
Gen. 3: 15 het heilige zaad uitgestrooid,
waaruit 't al straks zal opschieten, wat eens
de Voleinding te weeg brengt, maar tot
dusver ging dit schier buiten den mensch
om. Van achteren moegen men, met de weten-
schap van de navolgende profeteien en het
gebeurde in Bethlehem voor oogen, reeds
in Gen. 3: 15 de volheid van belofte terug-
vinden, doch op zichzelf, lag ze voor
Adam en Eva en zelfs voor Noach, er nog
niet in uitgesproken. Gen. 3: 15, gelijk 't
er staat, dreigt straf en toorn, maar brengt
nog geen zegen en hell. Gelijk we reeds
opmerkten, is in Gen. 3: 15 niet tot de
vrouw en ook niet tot Adam, maar tot de
slang gesproken, en in de slang tot satan.
Hem wordt de dood aangekondigd, en niet
aan den mensch het leven. Alleen wordt
den mensch toegezegd, dat God hem als
instrument gebruiken zal, om den satan den
kop te verpletteren. En ook al moge hierin
nu zoete wraak spreken, 't staat het ver-
morzelen van de verzeenen tegenover, en ook
hiervan afgezien is wraak over satan nog
heel iets anders dan eigen zaligheid, en
juist van die eigen zaligheid staat er geen
woord. Er is in Gen. 3: 15 sprake van blitter
vijandschap, niet van 't stichten van een rijk
van hoogere liefde. En er is sprake van wrake
over de boose verwoeding, niet van verlos-
sing of zoen. Wel is dit meest voorbijge-
en, en is er schier uitsluitend op de Messiaan-
sche beduidenis van Gen. 3: 15 gelet,
maar om het proces, dat op de Voleinding
uitloopt, in zijn historischen gang te
verstaan, moet toch begonnen worden met
de oorspronkelijke beteekenis van deze
uitspraak te litten, en dan is 't een
uitspraak niet om óas te zegenen, maar
om satan en de slang te vervloeken.

Na den vloed daarentegen verkeert dit
op eenmaal en komt in Noach's raadsel-
achtigen zegen onverwachts een geheel ander
element in het geding, en wordt hierdoor
aan het bestaande proces van ons mensche-
lijk geslacht de geheel nieuwe wending
gegeven, die van hier uitgaande, lijnrecht
op de Voleinding zal uitloopen. Thans komt
't hell, maar vóór den vloed was 't niet
toegezegd. Adam en Eva, die de woorden
van God tot de slang beluisterd hadden,
mogen door nadenken begonnen zijn zekere
hoop te koesteren. Daarop willen we niets
afdingen, maar het woord Gods, waarin het
hell werd aangekondigd, en de zegen, die
naar de Voleinding spoedende, werd toebe-
deeld, was er nog niet, en kwam eerst in
den wonderen zegen dien Noach over zijn drie
zonen uitsprak. Hier voor 't eerst komt de
indeeling, de onderscheiding, de splitsing.
Sem enerzijds en Japhet anderzijds komen
beiden tegen Cham over te staan, en dat
niet op de manier gelijk dat vroeger het
geval was tusschen Kain en Seth, maar
als profeteie, en alzo gebonden aan den
raadsel des Heeren. Bij Seth en Kain was
het een feitelijk verschil dat straks geheel
te loor ging, en zoo den vloed uitlokte.
Bij Sem en Cham daarentegen is het een
principele tegenstelling, een antithese die
in geheel het leven doorgaat, nu deze meer
dan veertig eeuwen nog steeds voortduurt,
en Gods raad tot verwerkliking brengt. Van
Sem gaat 't op Abraham, van Abraham
op Israel, van Israel op Juda en Davids
huis over, en straks ontvangt Maria, de
Moedermaagd, het heilige Kindeke, dat den
nieuwen weg zal ontsluiten, die rechtstreeks
op de Voleinding uitloopt.

Nu is hier echter het wonderbare en raad-
selachtige, dat deze veelbeteekende en alles
beheerschende beschikking over Sem, Cham
en Japhet, niet door God tot Noach gesproken
wordt, maar door Noach zelf gegeven wordt
over zijn zonen, en zulks wel, naar het schijnt,
ingevolge een aanleiding, die op Noach zelf
een min of meer donkere schaduw werpt.
Toch is er geen twijfel aan, of bij de uit-
spraak over zijn drie zonen was Noach niet

zelf de spreker, maar sprak God door den
Heiligen Geest in hem. We hebben hier in den
meest eigenlijken zin met een inspraak, met
een ingeving van den Geest te doen. Dit kan
voor wel redelijk nadenkt, niet twijfelachtig
zijn. Immers wat Noach aan zijn drie zonen
in hun onderlinge verhouding zegt, is de
letterlijke profeteie van wat in heel een
reeks van daaropvolgende eeuwen te ge-
beuren stond.

Al geeft men toe, dat Noach, dank zij
zijn lange leven (hij was toen reeds 600
jaar oud), volle gelegenheid had gehad om
't zeer onderscheiden karakter van zijn zonen
te bestudeeren, en al neemt men aan, dat
hij, met diep indringende menschenkennis
gewapend, het grondverschil tusschen de
karakters van zijn drie zonen helder door-
zien had, toch kan daaruit niet afgeleid
wat omtrent Japhet in zijn verhouding tot
Sem werd uitgesproken. Eerst de latere
geschiedenis heeft die verhouding toegelicht
en den zin en de beteekenis van Noach's
uitspraak doen verstaan. Noach zelf heeft,
toen hij ze hooren liet, den zin en de bedoeling
van zijn woorden zeer zeker niet kunnen
doorzien. Hij heeft hier toch woorden uitge-
sproken, die tot zijn sterven toe voor hem
een raadsel moeten gebleven zijn. Zelfs in
Moses dagen kon de juiste zin van deze
woorden nog niet gekend worden. En zonder
overdrijving mag gezegd, dat eerst na
Bethlehem, en door wat Bethlehem uit-
werkte, de juiste beteekenis van den Noachi-
schen zegen verstaanbaar werd. Het is niet
te sterk gesproken, zoo men den zegen van
Noach over zijn zonen een kort begrip van
de wereldgeschiedenis noemt, en geheel den
loop der historie, die eens op de Voleinding
zal uitloopen, er in saamgevat vindt.

Voor al in onze dagen moet hierop nadruk
gelegd, omdat men aan de instrumentele
zegttoezegging thans veel minder dan
eerthijs waarde hecht. Men behoeft nog
geen drie geslachten terug te gaan, om
voorbeelden te over te vinden van kinderen,
die aan den zegen door hun vader op zijn
sterfbed uitgesproken, zeer groote waarde
hechten. De zegenspreuk van stervende
ouders is van oudsher op uitgebreide schaal
gebruikt. En ook de Schrift wijst er ons
herhaaldelijk op. Zulk een zegenspreuk werd
niet uitgesproken tot den jongsten snik. Met
name in Jacobs zegen niet men, hoe zulk
een zegenspreuk soms zelfs vrij grooten om-
vang erlangde, en uitgesproken werd, als
het bewustzijn nog volkomen helder was
en de kracht nog niet geheel was vergaan.
Aangenomen mag dan ook, dat het God
belieft te zijner tijd dezen of gezen van zijn
uitverkorenen te gebruiken, om instrumenteel
een door Hem zelf toebedachten zegen over
omstanders, gemeentelieden, of vrienden en
geestverwanten uit te spreken. De inspraak
of Ingeving, daartoe verelicht, verschildt
intusschen zeer sterk in graad. Zulk
een vaderlijke toezegging van zegen kan
soms bijna af dalen tot een enkelen wensch
of bloote bede, en ook een zeer algemeen
karakter bezitten. Maar zulk een inspraak
kan ook toenemen in omvang en door-
dringende kracht, en meer speciaal vorm
erlangen, en ten leste den mensch die ze
ontvangt, schier uitsluitend als instrument
doen optreden, zoodat niet hij spreekt,
maar God spreekt door hem, zoo zelfs dat ze
ten slotte geheel in gelspreide profeteie
overgaat. En dit nu is zeer in 't bijzonder
't geval geweest in den loop der Godde-
lijke Openbaring, toen de Noach en na
hem de Patriarchen wat komen zou en
naderende was, geestelijk zelf hebben geeten
en hebben doen zien aan wie hen hoorde.

Het opmerkelijkst nu in Noach's spreuk
over zijn zonen is al aanstonds de scherpe
antithese, die zich in vloek en zegen uit-
spreekt. Noch de vloek noch de zegen
wordt ommanteld. Klaar en scherp treden
ze aanstonds beiden naar voren, en wel
met den vloek voorop. De paradijs-historie
met den val zet zich hier rechtstreeks voort.
De vloek is niet meer afwendbaar, en be-
houdt ook na den Zondvloed zijn volle
werking, en wel zoo, dat, waar na den val
in het paradijs de vloek op de aarde en
niet op den mensch zelf gelegd werd, ze
nu, na den Zondvloed, den mensch zelf treft,
en uitgaat in het bange woord: „Ver-
vloekt zij Kanaän", terwijl als een der
gevolgen van dezen harten vloek verzeegd
wordt, dat deze Kanaän zijn vrijheid en
vrede inboeten zou, om zijn broeder tot
slaaf te worden. Het is alzo een vloek
die niet alleen den lagen stand van zijn
innerlijke wezen aanduidt, maar ook zijn lot
in de toekomst beheerscht, zoo voor hem
als voor zijn nageslacht. Vermoed mag
dan er, juist met het oog op dit laatste,
niet staat: „Vervloekt zij Cham!" maar:
„Vervloekt zij Kanaän!" — daar de slavernij
eerst bij zijn kind, en nog niet bij hem

zou ingaan. Maar ook afgezien hiervan
wordt in dezen vloek met één enkelen trek
de historie van eeuwen geteekend, gelijk
die door de volken uit Cham geboren, zou
doorleefd worden. Gods naam wordt in dien
vloek zelfs niet genoemd. In den kortst
mogelijken term wordt de vloek saamgevat.
En door dien vloek wordt de scheldijling voor
alzoos door ons geslacht getrokken. Het zal nu
voortaan niet meer één menscheid zijn. De
klove gaapt hier van meet af, en de
historie van wat fataal ondergaat en he-
tween in de Voleinding gered wordt, beweegt
zich van nu af aan in tegenovergestelde
richting.

Daarnaast en daartegenover nu komt 't
toekomstige beeld van Sem en Japheth te
staan, met Sem voorop, en nu is dit tus-
schen deze twee wederom de principele
tegenstelling, dat over Sem de naam
van Jehovah wordt uitgeroepen, en over
Japheth Elohim, d. i. de gewone naam
voor het hoogste wezen, hier vertaald door
God. Er staat toch: „Gezegend zij de Heere,
Jehovah, de God van Sem", en straks
volgt daarop in het 27e vers niet meer
Jehovah, maar zonder meer: „God breide
Japheth uit." En feitelijk ligt nu in deze
tweeërlei benaming van het Hoogste wezen,
zoodat van Jehovah bij Sem, en bij Japheth
alleen van God gesproken wordt, geheel
het geschiedensverloop der meer beschafte
volken uitgesproken. Niet alleen toch dat
alleen bij Sem, en niet bij Japheth, melding
van Jehovah's verbondsnaam wordt ge-
maakt, maar er staat zelfs uitdrukkelijk bij:
„Jehovah, de God van Sem". In onze ver-
taling komt dit niet zoo duidelijk uit, omdat
de naam Heere ook verstaan kan worden
in den zin van Meester of Koning, en in
dien zin evenged op Japheth, ja zelfs op
Cham van toepassing is; maar de wijze
waarop het woord HEERE hier groot ge-
drukt is, geeft dan toch te kennen, dat
het hier den Verbondsnaam van Jehovah ver-
toelt. En nu wordt met zoveel woorden te
kennen gegeven, dat deze Verbondsnaam niet
op de volken uit Japheth van toepassing
is, maar eenlijg op het geslacht van Sem,
zoo zelfs dat de Verbonds God hier als: de
God van Sem optreedt. Alleen van Sem
en niet van Japheth.

Natuurlijk ligt hier niet in, dat een ieder
die uit Japheth was, van de gemeenschap
met den God van Sem zou zijn uitgesloten.
Zelfs van Cham mag dit niet gedacht. De
Philitijn, de Tyrier en de Moor stammen
uit Cham, en toch profeteert Psalm 87: 4,
dat de Psalmist niet alleen Rahab en Babel,
maar ook den Philitijn, den Tyrier en den
Moor vermelden zal onder degenen die in
Sion geboren zijn. De roepstem van het
Evangelie gaat tot allen door, en laat de
volksproepen los, om heel de wereld van
de kinderen der menschen te omvatten.
Bij Bethlehem Efratha heet 't niet: „In
Sem of in Israel", doch „in menschen een
welbehagen", en de Vrede wordt over heel
de aarde uitgeroepen. Maar hier in Noach's
zegen, bij de bron, waaruit de stroom der his-
torie voor 't eerst gedeeld zal afvloeien, hier
staan niet alleen Sem en Japheth samen
tegenover Cham, maar staat ook Sem tegen
Japheth over, en is de God en Vader van
onzen Heere Jezus Christus, onder den heil-
gen Verbondsnaam van Jehovah, niet ook aan
Japheth, maar alleen aan Sem geopenbaard,
en alzo „als de God van Sem" hier inge-
voerd. Nu staat er wel niet: „Gezegend
zij Sem", als tegenstelling tegen het „Ver-
vloekt zij Cham". Er staat „Gezegend zij
de HEERE" d. i. Jehovah. Maar in wat er
vlak op volgt, dat deze Jehovah „de God
van Sem" is, ligt dan toch de rijkste zegen
uitgesproken dien Sem ontvangen kon. Hij
heeft niet maar het goed der aarde, en niet
enkel het meesterschap over Cham, —
Sem's rijkdom is, dat God zijn God is.

DR. A. K.

„Liever dan bezet".

Toen zij den middagmaal
gehouden hadden, zeide Jersu
tot Simon Petrus: Simon Jonas'
zoon, hebt gij mij liever dan
deze? Hij zeide tot hem: Ja,
Heere, gij weet dat ik u liefheb.
Hij zeide tot hem: Weid mijne
lammeren.
Joh. 21: 15.

Liefde in teederder zin komt niet uit ons
zelf op, maar wordt door God voor ons toe-
bereid en in ons hart gelegd. Moederlijke
ontleent haar heiligen drang aan het geboren
zijn van 't kindeke uit 't eigen moederbloed.
De liefde die in echten echt man en vrouw
verbint, onderstelt vanzelf, dat God Almachtig
dien man om die vrouw en die vrouw om dien
man heeft doen geboren worden. Ge kunt ook
wel van liefde in meer algemeenen zin spreken,
en aandringen op liefde voor de armen, voor